

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudců Mgr. Jana Čížka a Mgr. Jitky Zavřelové ve věci žalobce: **V. B. P.**, nar. x, státní příslušnost x, bytem x, zastoupeného Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 3. 2017, č. j. MV 15370-4/SO-2017, **o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě,**

t a k t o :

- I. Návrh na přiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 3. 2017, č. j. MV-15370-4/SO-2017, **s e z a m í t á.**
- II. Žalobce **je p o v i n e n** zaplatit České republice – Krajskému soudu v Praze do tří dnů od právní moci tohoto usnesení soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši **1.000,- Kč**, a to na účet soudu č. 3703-8729111/0710, VS: 3948005417.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou dne 14. 4. 2017 se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 30. 3. 2017, č. j. MV-15370-4/SO-2017, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 12. 1. 2017, č. j. OAM-676-18/ZR-2016, kterým byla žalobci zrušena platnost povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a současně mu byla podle § 70 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena lhůta k vycestování v délce 30 dnů.

Žalobce současně navrhl, aby soud přiznal žalobě odkladný účinek. Jako důvod uvedl, že žije v České republice již několik let, legálně zde pracuje a odvádí daně. Řízení o zrušení trvalého pobytu nebylo zahájeno pro porušení zákonů, ale protože podle správních orgánů nepředložil správné doklady. Pokud by se musel vrátit na území státu původu, znamenalo by to pro něj citelnou újmu, protože ve Vietnamu nemá práci a v současnosti je v této zemi vysoká nezaměstnanost. Současně by byly zpřetřhány jeho ekonomické vazby v ČR, neboť by přišel o své zaměstnání. Existenci pracovního poměru přitom dokládá pracovní smlouvou. Dále uvedl, že zde má silné sociální vazby, tudíž by i po této stránce pocíťoval povinnost opustit ČR jako značnou újmu. Závěrem žalobce uvedl, že není oprávněn pobývat na území na základě jiného pobytového oprávnění a nepodal ani žádost o jiné povolení k pobytu, neboť jakákoliv jiná žádost by byla zamítnuta. Přiznáním odkladného účinku podle žalobce nemůže dotknout jiných osoba není v rozporu s veřejným zájmem, neboť je bezúhonný a dodržuje právní předpisy.

Žalovaná navrhl, aby soud odkladný účinek žalobě nepřiznal, neboť nejsou splněny podmínky vyplývající z § 73 odst. 3 s. ř. s. Případná újma by mohla žalobci vzniknout až v souvislosti se správním vyhoštěním, o němž je rozhodováno v samostatném řízení, během něhož se zkoumá i přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života cizince. Proti rozhodnutí o správním vyhoštění lze podat správní žalobu, která má ze zákona odkladný účinek. Nelze tedy dovozovat, že by žalobci hrozila újma v důsledku rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu. Pokud by byl v daném případě odkladný účinek přiznán, musel by být přiznán vždy v řízení o žalobách proti rozhodnutím o zrušení povolení k pobytu cizinci. Podle žalované by navíc bylo přiznání odkladného účinku v rozporu s veřejným zájmem, který podle žalované spočívá v ochraně právního prostředí České republiky. Důvodem zrušení povolení k trvalému pobytu byla totiž skutečnost, že k žádosti o jeho vydání žalobce předložil náležitost, která neodpovídala skutečnosti, což není v zájmu České republiky.

Krajský soud v Praze návrh na přiznání odkladného účinku posoudil takto:

Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Odkladný účinek lze žalobě přiznat, pokud jsou kumulativně splněny tři předpoklady, a to že (1.) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro žalobce znamenaly újmu, (2.) tato újma je pro žalobce nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a (3.) přiznání odkladného účinku není v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Tyto tři předpoklady je nutno naplnit kumulativně, při nesplnění byť jednoho z nich nelze návrhu vyhovět. Při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě soud neposuzuje důvodnost žaloby, ale pouze zjišťuje, zda byly osvědčeny uvedené zákonné předpoklady. Při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě tedy nemůže jakkoliv předjímat rozhodnutí ve věci samé nebo hodnotit zákonnost napadeného rozhodnutí.

Tvrdit a osvědčit první z předpokladů pro přiznání odkladného účinku žalobě, tj. že výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro žalobce znamenaly újmu, je povinen žalobce, který se přiznání odkladného účinku domáhá svým návrhem; nestačí tak v návrhu toliko poukázat na možnost vzniku újmy. Vznik újmy musí být v příčinné souvislosti s výkonem napadeného rozhodnutí či jiným právním následkem plynoucím z rozhodnutí. Zároveň musí jít o následek určité intenzity, aby jej bylo vůbec možno označit za újmu.

Zdejší soud se v první řadě neztotožňuje s argumentací žalovaného, podle něhož by kvalifikovaná újma ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. mohla žalobci vzniknout až v souvislosti se správním vyhoštěním a jeho případnou nucenou realizací. Pokud by totiž soud souhlasil s tímto názorem, schvaloval by fakticky následný protizákonný pobyt žalobce na území ČR. Po žalobci nelze spravedlivě požadovat, aby na území ČR pobýval nelegálně a následně se domáhal odkladného účinku teprve v souvislosti s uloženým správním vyhoštěním a zákazem pobytu (bylo by velmi nepřipadné, pokud by soud účastníky řízení nepřímou pobízel k nezákonnému jednání). Pokud tedy žalobce nemá žádné oprávnění k pobytu na území České republiky, což nerozpорије ani žalovaná, není vyloučeno, že by mu v příčinné souvislosti s povinností opustit území ČR, která mu byla uložena, mohla vzniknout i újma relevantní pro účely přiznání odkladného účinku. Soud se rovněž neztotožňuje s názorem žalované, podle kterého by se musel odkladný účinek přiznat vždy, když by cizinci nebylo uděleno povolení k pobytu a argumentoval nutností opustit území. Splnění podmínek pro přiznání odkladného účinku žalobě zkoumá soud vždy ve vztahu ke konkrétním skutkovým a právním okolnostem daného případu.

Žalobce tvrdil, že by mu v případě vycestování z ČR vznikla újma v podobě ztráty zaměstnání, přičemž ve Vietnamu je vysoká nezaměstnanost a nemá tam práci. K tomu je třeba uvést, že odkladný účinek žaloby nemá sloužit jako ochrana před zhoršenou ekonomickou situací žalobce v zemi původu. Takové prohloubení odpovědnosti státu za ekonomické podmínky ve třetích zemích nemá žádnou oporu v zákoně. Ekonomické důvody lze za kvalifikovanou újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. považovat pouze výjimečně, a to např. v případech, kdy by v důsledku vycestování hrozila cizinci ztráta významných ekonomických hodnot, pokud by existovaly důvodné obavy, že by se cizinec dostal do stavu hmotné nouze ohrožující jeho zdraví či život atp. Takové či srovnatelné skutečnosti však žalobce netvrdil ani neosvědčil. Pouhá ztráta zdroje obživy na území České republiky sama o sobě nepředstavuje dostatečně intenzivní újmu odůvodňující přiznání odkladného účinku.

Žalobce neosvědčil ani zcela obecně tvrzenou ztrátu sociálních vazeb. Z obsahu správního spisu sice vyplývá, že pobývá na území ČR od roku 2007. Délka pobytu cizince na území ČR však sama o sobě nemůže být důvodem pro přiznání odkladného účinku žalobě. Lze ji zohlednit avšak pouze v rámci hodnocení přiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Soudu však není známo nic o tvrzených sociálních vazbách žalobce v České republice. Žalobce neuvedl, k jakým osobám má vazby, nakolik intenzivní takové vazby jsou atp., a nelze proto posoudit, zda by mu případným narušením tvrzených sociálních vazeb mohla vzniknout újma. Je tedy třeba konstatovat, že žalobce neunesl břemeno tvrzení a břemeno osvědčovací ve vztahu k tvrzené újmě, která mu má podle jeho obecných tvrzení hrozit narušením sociálních vazeb v České republice. Soud proto neshledal, že by žalobci hrozila dostatečně intenzivní újma ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s.

S ohledem na shora uvedené dospěl soud k závěru, že první podmínka plynoucí z ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. splněna není, a proto se již nezabýval zkoumáním podmínek zbývajících a návrh na přiznání odkladného účinku žalobě zamítl.

Druhým výrokem uložil soud žalobci zaplatit soudní poplatek za podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě. Z § 4 odst. 1 písm. h) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“) vyplývá, že povinnost zaplatit soudní poplatek za podání návrhu na vydání předběžného opatření vzniká dnem právní moci rozhodnutí, jímž bylo o návrhu rozhodnuto a v němž byla navrhovateli uložena povinnost soudní poplatek zaplatit. Judikatura přitom dovodila (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, čj. 1 As 27/2012-32), že na vznik povinnosti zaplatit soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku je třeba analogicky vztáhnout právní úpravu poplatkové povinnosti za návrh na vydání předběžného opatření. Soud žalobci vyměřil soudní poplatek ve výši 1.000,- Kč za podání návrhu na přiznání odkladného účinku podle položky 20 Sazebníku, který je přílohou zákona o soudních poplatcích.

Poučení: Proti tomuto usnesení není kasační stížnost přípustná [§ 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s.].

V Praze dne 11. května 2017

JUDr. Milan Podhrázký, v. r.
předseda senátu

Za správnost: Pavlína Švejdová